

TEMNÉ VODY

KATHERINE ARDEN

AUTORKA BESTSELLERŮ ZRÁDNÉ MLHY A MEDVĚD A SLAVÍK

Temné vody

Copyright © 2022 by Katherina Arden
This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Young Readers Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2023
Cover illustration © Matt Saunders, 2023
Cover design © Eileen Savage, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3481-8 (pdf)

KATHERINE ARDEN

TEMNÉ VODY

přeložila Kateřina Cardová

*Pro Cassandru,
úplně první fanyнку téhle série*

1

Ve Východním Evansburgu bylo jaro a lilo, jako by někdo tam nahoře zapomněl zavřít hadici. Nahoře v Zelených horách proměnil déšť sníh na plískanici a hlínu na bahno. Vymílal do cest koleje a potoky vyháněl z břehů. Stékal po střeše malého hostince posazeného na kopci nad městem.

Pršet začalo už za úsvitu, ale teď byl takový ten dlouhý modrý jarní soumrak těsně předtím, než padne tma,

a hostinec vypadal v tom měkkém světle útulně. Zdi měl obložené pečlivě natřenými bílými prkny a střechu červenou plechovou. Na ceduli, která se v jarním větru houpala a skřípala, stálo LOSÍ BOUDA.

Parkoviště před hostincem zelo prázdnotou. Všude byl klid.

Brian Battersby žil v hostinci se svými rodiči. Ti budovu zdědili po prastrýci coby denní lázně, ale postupně z ní udělali penzionek o deseti pokojích. Bylo úterý na konci dubna a v hostinci nebyli žádní hosté. Lyžaři pro letošek odjeli. Cyklisté a turisté ještě nepřijeli. V hostinci nebyl nikdo kromě Briana a jeho dvou kamarádek. Rodiče jeli dolů do údolí do Východního Evansburgu.

„Vrátíme se za pár hodin i s večeří,“ řekli mu. „Hlavně to tady nepodpalte.“

„Nebojte,“ ujistil je Brian, „v pohodě.“ Ale když se za nimi díval, jak odjíždějí, těžce polkl. Nebyl s kamarádkami jen ve třech už několik měsíců. Dávali si na to velký pozor.

Cítili se bezpečněji, když nebyli sami.

Všichni tři teď byli v salonku Losí boudy. Bylo tam náramně útulno. Na policích knížky v papírových vydáních, na stole časopisy a ve velkém kamenném krbu praskal oheň.

Dveře byly zamčené. Cítili se v bezpečí. Tedy více méně v bezpečí. Úplně v bezpečí se necítili už několik měsíců.

„Jarní déšť je mnohem horší než ten podzimní,“ podotkl Brian a pokusil se zahnat neklid, který uvnitř cítil. Seděl v tureckém sedu na pohovce naproti krbu, ale teď odložil knihu, vstal a přešel k oknu. Vykoukl zpoza závěsu ven na rozlehlé parkoviště a bahnitou, vymletou

cestu za ním. Déšť všechno halil do průsvitného závoje a tam, kde provazy vody dopadaly na zem, se zvedaly obláčky mlhy. Dodal: „Protože na podzim člověk nečeká, že by mohlo být teplo a sluníčko. Ale na jaře...“ Zašilhal ven do soumraku. Nepohnulo se tam něco? Ne, to se mu jen zdálo.

„Máš zimy po krk,“ dokončila za něj kamarádka Olivia Adlerová z vedlejší pohovky, kde se opírala o polštáře zabalená do vlněné deky s knihou na klíně. Ollie byla vyšší než Brian. Měla velké tmavé oči a kudrny jak vývrtky, které jí trčely do všech stran. Napila se z hrnku s horkou čokoládou a pokusila se chytit mezi zuby maličkatou pusinku. Slyšel, jak polkla, než se zeptala: „Vidíš tam něco?“

Brian dál držel hlídku u zamženého okna. „Ne,“ řekl.

„Mně déšť nevadí,“ vložila se do toho Coco Zintnerová. Coco byla nezlomná optimistka. Seděla na podlaze nejbliž u krbu. Prakticky v krbu. Byla nejmenší z celé šesté třídy a často nemocná. Vedle ní stál komínek knih a i ona upíjela z hrnku čokoládu. Okolo ramen měla omotanou pletenou deku. Narůžovělé vlasy měla spletené do copu, který jí spadl na záda. „Tady uvnitř je útulno.“

„To jo,“ řekl Brian lehce pochybovačně. Většinu uplynulé zimy strávili zalezlí na všelijakých útulných místech. Dlouhá odpoledne ve Vejci, Olliině staré farmě. Víkendová rána v malém naklizeném domku ve Východním Evansburgu, ve kterém bydlela Coco se svou mámou. A spoustu času v Losí boudě, kde žil Brian s rodiči.

Ale Brian začínal mít toho útulna po krk. Když nemůžete nikam jít, přestanou být místa útulná a začne v nich být těsno a nedýchatelno. Už ho nebavilo nakukovat

z oken a do zrcadel, vyhlížet tam cokoli nepatřičného. Vyhlížet nebezpečí.

Salonek v Losí boudě měl zdi vymalované na bílo, podlahu ze starých borových fošen a na každé pohovce hromadu polštářů. V topení bouchalo. Zdi byly ověšené lisovanými kytičkami a suchými listy a brouky ve vitrínkách. Přes nábytek i děti ležely přehozené teploučké vlněné deky. Vonělo to tam po pomerančovém oleji a boroví.

Jediná lehce nepatřičná věc byla deka, kterou Ollie přehodila přes zrcadlo naproti krbu. V momentě, kdy Brianovi rodiče vyšli ze dveří, zrcadlo zakryla a převázala gumovými lanky, aniž by přitom pronesla jediné slovo.

Zrcadla, jak všichni tři dobře věděli, můžou být nebezpečná. Nikdo z nich zrcadlům nevěřil, Ollie především.

Zatímco zakrývala zrcadla, Brian zastrkoval zástrčky na dveřích.

Jsme v pohodě, říkal si. Jsme v bezpečí. Odvrátil se od vlhkého okna a zakopl o hromádku knih.

„Au!“ Začal poskakovat a chytil se za ukopnutý palec.

„Knižní příšery opět udeřily!“ chichotala se Ollie a Coco se zeptala: „Jsi v pohodě, Briane?“ Jejich hlasy se v prázdném hotelu zvláště rozléhaly.

„Ano,“ odpověděl a s kyselou grimasou si znovu kecnul na pohovku. „Ale ne díky tomuhle.“ Zamračeně se rozhlížel po knihách všude kolem. Bylo jich tam nejmíň dvacet, rozdělených do třech hromádek, po jedné pro každého. Brian vzal tu vrchní ze své hromádky a zamračil se ještě víc. Jmenovala se *Strašidelné a duchařské příběhy z Vermontu*.

„Myslím, že tuhle už jsem četl,“ řekl. „Všechno mi to splývá dohromady.“

Ollie četla knihu s názvem *Chichotání v temnotě: Skutečné strašlivé duchařské historky*. „Naprosto ti rozumím,“ přitakala. Přitáhla si deku pevněji k tělu. „Stejně si nejsem jistá, jestli tohle všechno k něčemu je. Třeba... Poleschněte si tohle.“ Začala číst nahlas:

Před velice dávnou dobou žil Muž se zelenou sekyrou sám na Ostrově jižního hrdiny. Kradl lidem mléko, ale všichni se ho tak báli, že o tom nikdy nikdo neřekl ani slovo. Jednou si sekyrou omylem usekl vlastní ruku, ale byl tak drsný, že mu to bylo jedno. Tam, kde měl mít ruku, si jednoduše zastrčil sekyru. Od té doby měl místo jedné ruky sekyru, a kdykoli vyrazil ven, slyšeli jste už z dálky sekání, jak se při chůzi rozmachoval paží...

„Divný,“ podotkl Brian.

„A určitě ne to, co hledáme,“ usoudila Coco.

Vlastně, pomyslel si Brian, nikdo z nich pořádně neví, co přesně hledají. Jistě vědí jen to, že to zoufale potřebují najít, a pevně doufají, že až to najdou, tak to poznají.

Kniha, kterou četla Coco, se jmenovala *Skutečné příběhy, při kterých budete křičet hrůzou*. Pomalu řekla: „Třeba to, co hledáme, v žádné knize není. Chci říct – hledáme to už od prosince a zatím jsme na nic nenarazili. Ani na žádný náznak.“

„Něco existovat musí,“ řekl Brian prudce. „Někde. Jen musíme dál hledat.“

Vzal do ruky *Strašidelné a duchařské příběhy z Vermontu* a otočil stránku. Obě dívky zmlkly. Déšť je zahalil do svého rámusení jako do další deky. Kdyby se za nimi

něco plížilo, neměli by šanci to přes to bubnování zaslechnout.

Nemysli na to, nařídil si Brian.

Pohledem přeskočil na další odstavec.

KAPITÁN SHEEHAN A VRAK ŠOTKA, stálo v záhlaví.

Vrak Šotka taky nebylo to, co hledali, ale Brian se i tak odmlčel. Miloval příběhy o lodích.

V roce 1807, začínalo vyprávění, byl Šotek obchodní loď na Champlainově jezeře. Její kapitán se jmenoval William Sheehan a lidé říkali, že to je ten nejchytřejší, nejjudatnější, ale taky nejbezcitnější kapitán mezi Burlingtonem a Ticonderogou.

Ale embargo z roku 1807 ho připravilo o živobytí, a tak se kapitán Sheehan přeorientoval na pašeráctví. Pašoval dřevo k britské flotile v Halifaxu a zpátky vozil len. A v tomhle se mu dařilo.

Až do té noci, kdy on, jeho loď i jeho posádka zmizeli.

Tu noc, bylo to k podzimu, padla mlha a Šotek vyčkával v ústí Vydřího potoka na obchodní šalupu Muška, aby ji připravil o náklad. Jenomže šalupu někdo před dobře známým Šotkem varoval, a tak byla připravená. Už na ně čekala. Sheehan a jeho muži se dali na úprk.

Lodě se naháněly po jezeře do noci. Šotek vpředu, Muška mu plachtila těsně v patách. Celou noc se takhle honily po jezeře. Sheehan zkusil všechny triky, co znal, aby Mušku setřásl, ale šalupa se ho držela jako klíště.

Nakonec se mlha rozplynula, a když se na obloze vyloupł měsíc, naskytla se příšerná podívaná.

Šotek už neplachtil. Potápěl se. Přídí k obloze, žádí ke dnu. Musel najet na mělčinu, ale jakou? Obě lodě byly uprostřed jezera.

Muška se přiblížila. A ještě víc. Ale než se dostala k Šotkovi dostatečně blízko, šel s kloketem ke dnu. Námořníci na Mušce čekali, že uslyší volání o pomoc.

Ale všude bylo ticho.

Když přišel úsvit, prohledala Muška vody v místě, kde Šotek zmizel pod hladinou.

Nic tam nebylo. Ani jediné vyplavené prkno, které by dokazovalo, že tam kdy Šotek vůbec byl. Muže i loď spolkl jezero.

Vypráví se, že za mlžných nocí Šotek dál brázdí hladinu jezera. A je slyšet, jak Sheehan proklíná Mušku, že jeho loď poslala do záhuby.

Světla se zatřepotala.

Brian prudce zvedl hlavu od knihy. Ollie a Coco se taky obezřetně rozhlížely. Světla znovu zablikala.

„To bude tou bouřkou –“ začala Coco.

A pak světla zhasla.

V tu samou chvíli někdo zabušil – *bum, bum, bum* – na dveře.

Všichni tři ztuhli. Věděli, že musejí být potichu. Zírali na dveře. Jediné světlo vycházelo z krbu. Házelo na zeď jejich zvětšené, zkroucené stíny.

Bum. Tentokrát po zaklepání všichni tři vyskočili a semkli se pevně dohromady. Coco zakopla o hromádku knih, Ollie ji chytila a teď stáli uprostřed místnosti a drželi se za ruce.

„Nikoho jsem venku neviděl!“ vydechl Brian. „Neviděl jsem auto...“

„Žádné auto nepřijelo,“ zašeptala Ollie. „Viděli bychom světla.“

„Třeba přijelo bez zapnutých světel,“ navrhl Coco potichu.

Ollie pohlédla dolů na zápěstí. Měla na něm hodinky. Nebyly to obyčejné hodinky. Patřily její zesnulé matce. Měly prasklé sklo a neukazovaly čas. Ale občas Ollie poradily.

Třeba teď.

Svítily tlumeným modrým světlem a na displeji se objevilo poblikávajícím písmem jediné slovo.

TIŠE, stálo tam.

Všichni tři ztuhli. Brian cítil, jak mu na čele vyrašil pot. Srdce mu poskakovalo jako splašené. Proč jen bije srdce tak nahlas? Snažil se nedýchat. Cítil, jak se dívkám potí ruce. Mají utéct? Nebo zůstat bez hnutí?

TIŠE.

Klepání ustalo. Teď zaslechl tiché šoupání kroků. Kolem domu. Blížilo se k velkému oknu vpředu. Škráb. Škráb. Někdo škrábal na okenní tabulku. Brian měl pocit, že mu srdce tím svým bušením rozchrastí žebra. Nikdo se ani nepohnul.

Kroky se vracely zpátky k zadní části domu. Teď zahlédli, jak se chvěje klika dveří. Velice pomalu se skláněla dolů. Níž a níž. Brian v tom šeru neviděl na dveřní zástrčku. Ale zavřel ji, nebo ne? Nebo ne?

Slyšel, jak Coco vedle něj rychle a mělce dýchá.

Klika byla ve svém nejnižším bodě.

„Utíkejte,“ zašeptala Ollie a držela Briana křečovitě za ruku.

Ale než se kdokoli z nich stihl pohnout, skrz závěsy dopadl do místnosti jasný záblesk světla. Jako když přes parkoviště projíždí auto. Klika se přestala hýbat. Všichni tři zadrželi dech.

Světla zablikala. A pak se rozsvítila.

Dveře byly zavřené. Kromě nich tam nikdo další nebyl.

„Ty dveře jsem zavřel,“ zašeptal Brian. „Vážně. Pří-sahám.“

„Já ti věřím,“ řekla Ollie. Znovu pohlédla na hodinky. Brian jí nakoukl přes rameno. Coco taky.

Hodinky teď nic neříkaly. Prostě obyčejné staré digitálky, na Olliino zápěstí příliš velké a s pavučině podobnou puklinou přes celý displej. Všichni se třásli.

Reflektory na parkovišti zhasly. V příští chvíli uslyšel Brian hlasy svých rodičů, jak se o něčem vesele dohadují, zatímco vystupují z auta. Konečně se mohl volně nadechnout. Třeba se jim to celé jen zdálo.

Ale byl si docela jistý, že nezdálo.

„Co to bylo?“ zašeptala Coco.

„Já... nevím,“ připustila Ollie.

„Vaši nás zachránili, Briane,“ řekla Coco. „Jsou to vaši, že?“

„Jo,“ přikývl Brian. Nepřestávali se držet za ruce.

„Myslíte, že tam venku ještě pořád něco je?“ zeptala se Ollie. „Něco nebezpečného?“

„Světla se rozsvítila,“ podotkl Brian roztřeseně.

Dívky mlčely. Slyšel matčiny kroky na cestě. Před vchodem se zastavily. Pak vešla dovnitř, na prahu se zarazila, aby něco se smíchem řekla Brianovu tátovi. Naprosto normální situace.

Brianova máma se zatvářila překvapeně, když je uviděla stát uprostřed salonku. „Vypadáte jako mladí mývali na procházce,“ řekla s úsměvem. „Počítám, že máte hlad.“

Brian si olízl rty a vypravil ze sebe: „Jo, mami, přišernej.“

Brianova máma měla snědou pleť a úplně stejné oči jako Brian. *Jako jezero v létě*, říkával jeho táta, *když se do něj opírá slunce*.

Když byli v penzionu hosté, jedli to, co se podávalo v restauraci. Když tam hosté nebyli, většinou si něco přivezli z města. Máma celou sezonu vyvařovala v restauraci a měla vaření po krk. „Malou přestávku, prosím. Prosím,“ říkala a vytáčela číslo thajské restaurace nebo burgrárny. Všichni ve městě jeho mámu znali.

Teď Brian ucítil nějakou dobrotu. V příští vteřině se objevil jeho táta se čtyřmi placatými krabicemi.

Brianův táta jim oznámil: „Ve městě jsme potkali Rogera a Zeldu.“ Roger a Zelda byli táta Ollie a máma Coco. „Staví se na večeri. Briane, umyj si ruce a uši. Je čas dát se do vaření!“

Coco řekla: „Pane Battersby – my nebudeme tu pizzu jíst?“

Brianův táta pohlédl na krabice ve svých rukou a ztvářil se překvapeně. „Jejda,“ vydechl. „Kde se tu vzaly?“

Brianův táta rád vtipkoval. Stejně jako Olliin táta. Ti dva si spolu vždycky notovali. „Haha,“ řekl Brian sarkasticky. „Pojďte,“ dodal směrem ke kamarádkám, „jdeme se umýt.“

Když byli na odchodu, zaslechli Brianovu mámu. „Briane! Briane!“ volala. „Nechal jsi něco na přední verandě?“

Brian se zarazil. Cítil, jak vedle něj obě dívky ztuhly.

Otočil se. „Ehm, ne,“ vypravil ze sebe roztrěseně. Jazyk se mu lepil na patro. „Proč se ptáš?“

„Ale, jen tak,“ řekla máma. „Tohle jsem našla na zemi přede dveřmi. Radši jsem se zeptala, než to hodím do

koše.“ Ukazovala jim to. Byl to kulatý kousek černého papíru asi tak velikosti Brianovy dlaně.

Brian zaváhal. Pak řekla Ollie vesele: „To je moje, paní Battersbyová. Muselo mi to upadnout. To mám do školy.“

„Tak fajn,“ řekla Brianova máma. „Dobře, že jsem to našla, než to celé zmoklo.“

Podávala jim to. Ollie pohlédla na hodinky, jako by u nich hledala oporu. Ale hodinky mlčely, a tak popošla a ten černý kus papíru si vzala.

„Hm,“ sykla Brianova máma a mračila se na ně. Brian se ještě pořád tvářil vylekaně, z té tmy a těch kroků. „Jste v pohodě? Asi máte děsný hlad, co? Běžte si umýt ruce. Já zatím prostřu.“

Vydali se do koupelny. V momentě, kdy se za nimi zavřely dveře, Coco vyhrkla: „Ollie, co je to?“

Ollie zmateně koukala na tu věc ve své ruce. „Kus papíru. Podívejte, někdo tuhle stranu začernil uhlím. Proto je černá.“ Zvedla umazanou ruku do vzduchu.

„A co je na druhé straně?“ zajímala se Coco.

Ollie papír pomaličku otočila. Z druhé strany začerněný nebyl. Bylo tam jen pár slov, napsaných drobným staromódním psacím písmem.

Zvon, stálo tam. A pak, pes saturn den květina měsíc.

A ještě dál: Byli jste varováni. – S.

Brianovi přeběhl mráz po zádech.

„Od koho to je?“ zašeptala Coco. Podívali se po sobě. „Je... je to od něj?“ Hlas se jí zlomil. Když ho potkali poprvé, říkal si ten usměvavý muž Seth a připadal jí milý. Jenomže nebyl. Ani trochu. Coco prstem přejela po tenoučkém písmeně S.

Ticho v koupelně prolomilo další zaklepání. Všichni tři ztuhli a instinktivně se ohlédli po zrcadle nad umyvadlem. Ale v zrcadle se kromě nich nic nehýbalo. Zaklepání přicházelo od vstupních dveří. Znovu? Ale světla svítí.

Brian ucítil, jak mu vstávají chloupky na předloktí.

Přední dveře zaskřípěly. Všichni zadrželi dech. A pak se ozval sbor dospělých hlasů: „Jsme moc rádi, že vám to vyšlo, pojďte dál, pojďte dál...“

Trochu se jim ulevilo. „To musejí být vaši,“ řekl Brian. „Přišli na večeri.“

Ollie pořád ještě uvažovala nad tím začernalým papírem, obracela ho v prstech. „Co myslíte, že to znamená?“

„Je to hádanka,“ řekla Coco. „A asi varování, jak se tam píše.“ Lidi Coco často podceňovali. Byla maličká a měla světloune modré vodnaté oči. Často plakala. A přitom to byla ta nejodvážnější osoba, jakou Brian znal. „Usměvavý muž miluje různé hry a hádanky,“ dodala. Coco to musela vědět. Jednou s ním hrála šachy o Brianův život. „Nějaké nápady?“

Zavrtěli hlavami. Brian se zamračil. Něco ho hlodalo vzadu v mozku. Něco o zvonech. Zvony a psi a skvrny. Černé skvrny? Ale pokaždé mu to vyklouzlo dřív, než to dokázal uchopit.

Coco pokračovala: „Třeba by něco napadlo naše.“

Její kamarádi se po sobě podívali. Jejich rodiče o usměvavém muži nic nevěděli.

Brian si v duchu zopakoval svou řeč. Tu, kterou si od toho podzimu promýšlel nejmíň milionkrát. Od toho dne, kdy se oni tři – a vlastně celá šestá třída – ztratili v lesní mlze.